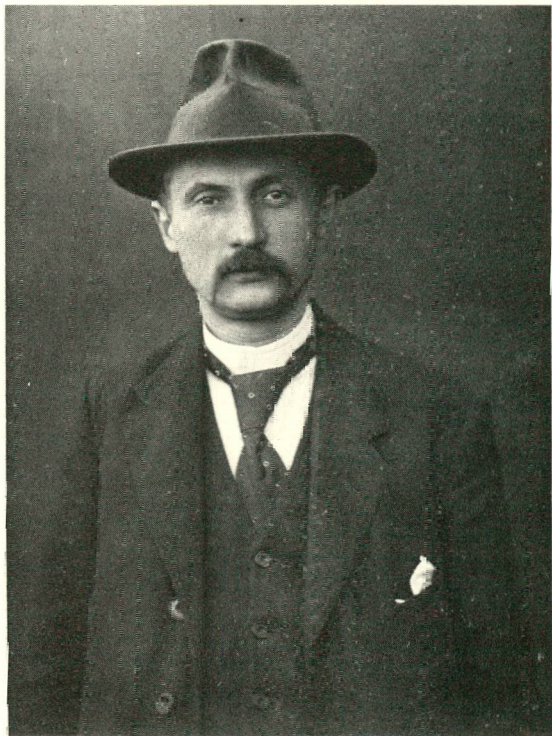

SEVENS, Alfons, letterkundige, journalist (Lapscheure 10 maart 1877 - Gent 3 december 1961). Sevens was een zoon van de dichter en onderwijzer Theodoor Sevens (z. aldaar). Hij behaalde het onderwijzersdiploma, maar was slechts twee jaren als onderwijzer werkzaam, doordat hij een betrekking aanvaardde bij de levensverzekeringsmaatschappij Germania. Sedert omstreeks de eeuwwisseling was hij actief als letterkundige en schreef romans, toneelstukken en gedichten.

Van zijn schooltijd af, toen hij o.m. bevriend geraakte met August Borms, was hij flamingant. Zijn letterkundig werk stond grotendeels in dienst van zijn ideaal „Vlaanderen groot te maken”. Zijn roman Schoolmeester (1907, maar reeds in 1900 als toneelstuk gepubliceerd) was een pleidooi voor verplicht onderwijs en een aanval op „adeldom en geldaristocratie”; het gaat over een dorpsonderwijzer die droomt van de verheffing van het Vlaamse volk, maar - door pastoor en kasteelheer vervolgd - in gemoedsproblemen en machteloosheid wegwijnt. Voor Sevens ging Vlaamsgezindheid hand in hand met democratisch en sociaal engagement en herhaaldelijk heeft hij de V.B. geen rassenstrijd, maar een klassenstrijd genoemd. Vóór de Eerste Wereldoorlog ontpopte hij zich in Gent als een onstuimige flamingantische agitator. In 1902 stichtte hij te Gent voor niet-studenten met de student Amaat van Waasberghe Jong Vlaanderen, een vereniging van katholieke jongeren. In 1910 was hij de oprichter van het vinnige en flamingantische weekblad De Witte Kaproen, waarvan aanvankelijk ook René de Clercq en Hector Plancquaert medewerkers waren en dat na een onderbreking tijdens de wereldoorlog ook daarna nog enige tijd verscheen. Hij was toen ook een der leiders van de Gentse afdeling van het Nationaal Vlaamsch Verbond. Hij bestreed hardnekkig de Gentse „vulgarisateurs” - in 1898 was te Gent de Association flamande pour la Vulgarisation de la langue française gesticht -, maar ook Edward Anseele, de socialistische voorman, moest het ontgelden: „Ik zal bewijzen dat Anseele niet Vlaamschgezind is, en dat zijn werking in Vlaanderen niet het Vlaamsche volk doet stijgen in beschaving, maar dat hij integendeel het volk terugvoert tot de barbaarsheid” (1911). En dit zou dan in een nieuwe roman, De Bende, verduidelijkt worden. Als algemeen secretaris van het Komiteit voor de Vervlaamsching der Gentsche Hoogeschool verzamelde hij niet minder dan 129.000 handtekeningen. Enkele pogingen om in de politiek een rol te spelen mislukten; dit was het geval, toen hij in 1911 te Gent bij de gemeenteraadsverkiezingen mee opkwam op een lijst van flaminganten en christen-democraten, en opnieuw, toen hij het in 1914 met een zorgelijke lijst waagde voor de parlementsverkiezingen.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog keerde hij zich eind 1914 tegen de aanvallen van de franskiljons, maar vooral werd hij de onverbiddelijke tegenstander van alle activisme. Bij het verschijnen van de activistische Vlaamsche Post te Gent verspreidde hij een circulaire, waarin hij schreef niet het minste vertrouwen te hebben in de oprichters van dit blad en de „schandelijke daad van dit paar jongelingen” schandvlekte: „Trouwe Vlamingen, opgepast voor de verraders”. Dit samenspannen tegen de bezetter kostte hem enige dagen gevangenisstraf; erger werd het, toen hij na sympathiebetuigingen voor Italië - of was dit een voorwendsel? - tot een gevangenisstraf van 110 dagen werd veroordeeld. Deze werd gevolgd door deportatie naar Duitsland, waar hij tot aan het eind van de oorlog, o.m. in het kamp van Havelberg, geïnterneerd bleef. Teruggekeerd uit zijn gevangenschap heeft Sevens na de oorlog nog een rol gespeeld in het Vlaams-Belgische kamp. Als getuige à charge tijdens het proces van August Borms in 1919 heeft hij deze harde verwijten gemaakt en de activisten ongenueanceerd

als lafhartigen veroordeeld en verraders van België en van Vlaanderen genoemd. Dit deed hij tien jaar later nog onverminderd, toen hij zijn brochure *Activisme, Frontisme en Vlaamsche Beweging* uitgaf, waarin hij, nogal vereenzaamd, met afzonderlijke lijsten dreigde op te komen, indien de katholieke partij niet beter zou reageren tegen het anti-Belgisch vergif in haar rijen en enige overeenkomst met de Vlaams-nationalisten zou dulden. Te dien einde ging hij over tot de stichting van een Vlaamsch-Belgisch Verbond, dat evenwel niet van de grond gekomen is.

WERKEN : Artikelen in *De Witte Kaproen* (1910-'14, 1919 vlg); - *Bij mijn volk! Vijf schetsen uit het Vlaamsche leven* (1898); - *Schoolmeester* (1907); - *De vlaamschgezindheid en de moed van Edward Anseele en van de bende van „Vooruit”* (1912); - *Activisme, Frontisme en Vlaamsche Beweging* (1928; 1931, tweede uitgave).

LITERATUUR : J. Greshoff, *Alfons Sevens*, in *Den Gulden Winckel*, jg. 7, nr. 11 (15 november 1908, p. 165-167); - *Dr. August Borms voor het Gerecht* (1920, zijn getuigenis ten laste, p. 156-168); - M. Basse, *De Vlaamsche Beweging van 1905 tot 1930*, II (1933); - A. de Bruyne, *Lodewijk Dosfel 1881-1925. Kultuurflamingant. Aktivist. Nationalist* (1967); - H.J. Elias, *Geschiedenis van de Vlaamse Gedachte*, IV (1965); - H.J. Elias, *Vijfentwintig jaar Vlaamse Beweging 1914-1939*, I-III (1969). REGINALD DE SCHRUYVER